

בתי המשפט

א 007667/03
תאריך: 11/02/2008

בבית משפט השלום בירושלים
בפני: כב' השופטת עירית כהן

בעניין: יוסף נבות

התובע

ע"י ב"כ עו"ד יוסי ארנון

נ ג ד

אלי גור

הנתבע

ע"י ב"כ עו"ד חייט רוני

פסק דין

1. תביעה זו עניינה פרסומים באתר האינטרנט "חבר'ה", אשר לטענת התובע פורסמו על ידי הנתבע ומהווים "לשון הרע".
הנתבע מכחיש כי הוא זה שפרסם את ההודעות. בנוסף הוא טוען כי מעיון בפרסומים נראה שאין בהם אלא דברים היתוליים שאינם מגיעים כדי פגיעה של ממש בתובע.
2. התובע נתן עדות. הנתבע הגיש תצהיר עדות ראשית אולם לאחר שלא התייצב לדיון, ויתר על מתן עדות.

הרקע

3. התובע שימש כמנהל כללי של עמותת "הורה ירושלים" החל מחודש פברואר 2001 ועד ליום 31.7.03 (סעיף 2 לתצהיר התובע). מתוקף תפקידו הוא היה אחראי לניהול האומנותי ולניהול האדמיניסטרטיבי של העמותה ושל הלהקות השונות הפועלות במסגרתה (סעיף 3 לתצהיר).
לטענת התובע, הפרסומים נגדו נעשו במסגרת מסע הסתה שנוהל על ידי עובדים בעמותה וגורמים מחוץ לעמותה, על רקע פעילותו כמנכ"ל העמותה, ורצונם של אותם גורמים בין היתר להחליפו באחר (סעיף 4 לתצהיר התובע). הנתבע היה חלק מאותה קבוצה (סעיף 14 לתצהיר התובע).

בתי המשפט

א 007667/03

תאריך: 11/02/2008

בבית משפט השלום בירושלים

בפני: כב' השופטת עירית כהן

מתצהיר התובע עולה כי הנתבע שימש בעמותה כמנהל להקת "הורה נעורים" והוא סיים את עבודתו בעמותה בעקבות אי סדרים שנתגלו על ידי התובע (סעיפים 11 – 12 לתצהיר התובע).

4. התביעה מתייחסת לארבעה פרסומים, שני פרסומים מתאריך 25.4.03, פרסום מתאריך 28.4.03 ופרסום מתאריך 5.5.03.

זהות המפרסם

5. בעקבות צו המופנה לחב' מחשבות טכנולוגיות בע"מ ולחב' 012 קווי זהב בע"מ המורה להן להודיע לבית המשפט מהו מספר ה-IP של הפרסומים והאם הנתבע הוא בעל מספר ה-IP, שלחה חב' קוי זהב הודעה לבית המשפט – הודעה מיום 20.2.06.

בהודעה הודיעה קווי זהב כי תוצאות בדיקה שהיא ערכה העלו כי משתמש בשם "Gurale" התחבר לרשת האינטרנט באמצעותה בתאריכים: 25.4.03 בשעה 19:06:44; 25.4.03 בשעה 08:33:35 ובתאריך 28.4.03 בשעה 07:13:33, תוך שימוש בכתובות ה-IP אשר ביחס אליהן נתבקשה הבדיקה ואשר מפורטות בהודעה (סעיף 6 להודעה). עוד נכתב בהודעה כי שם המשתמש "Gurale" היה ברשות לקוח של המודיעה בשם "אלי ולימור גור" (סעיף 7 להודעה).

בסעיף 8 להודעה נרשם כי מס' תעודת הזהות של בעל חשבון המנוי בחברת קווי זהב אינו זהה עם מספר תעודת הזהות של התובע.

6. לטענת התובע, משויתר הנתבע על עדותו, אין בסיס לטענתו כאילו הוא לא פרסם את הפרסומים ומשכך יש לקבל את גרסת התובע ולקבוע כי הנתבע הוא שפרסם את הפרסומים. עוד לטענת התובע, מהודעת קווי זהב עולה כי שלושה מהפרסומים בוצעו ממחשב הנושא את שם המשתמש "Gurale" ואשר שם הלקוח הוא אלי ולימור גור, ומכאן ניתן להסיק כי מדובר בנתבע, הנושא את השם אלי גור, ושם אשתו, לימור. לטענתו, חיזוק לכך שמדובר בנתבע עולה גם מתוכן הפרסומים שכן

בתי המשפט

א 007667/03

תאריך: 11/02/2008

בבית משפט השלום בירושלים

בפני: כב' השופטת עירית כהן

מתוכן הפרסומים עולה בבירור כי מדובר בנתבע המעורה בנבכי העמותה והלהקות.

7. לטענת הנתבע אין מקום, אף לפי הודעת קווי זהב, ליחס לו את ביצוע הפרסומים המופיעים תחת השם "אלי ולימור גור". לטענתו, על התובע להרים את נטל הראיה המוטל עליו, ולו לכאורה, ומשלא עשה כן, הרי לא ניתן לקבל את גרסת התובע, גם אם הנתבע בחר שלא לתת עדות. לטענת הנתבע, לא ברור כלל כי מי שהיה רשום כאלי ולימור גור הוא אותו נתבע שאף שמו אלי גור, מה גם שתעודת הזהות שלו לא נמצאה תואמת. הנתבע מוסיף כי לא ברור מהיכן שאב ב"כ התובע את הקביעה ששם אשתו (דאז) של הנתבע הוא לימור, כשם המשתמש האמור מהודעת קווי זהב.

8. הנטל להוכיח כי הנתבע הוא אשר פרסם את הפרסומים אכן מוטל על התובע, אלא שבהודעת קווי זהב ממנה עולה כי שם הלקוח אשר מהמחשב שלו בוצעו הפרסומים הוא אלי ולימור גור, יחד עם המנעות הנתבע מלתת עדות, יש כדי להרים נטל זה.

כפי שנפסק, מעמידים בעל-דין בחזקתו שלא ימנע מבית המשפט ראייה שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראייה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק שאילו הובאה הראייה הייתה פועלת נגדו (ע"א 55/89 קופל נ' טלקר, פ"ד מד (4) 595 (1990); ע"א 548/78 נועה שרון ואח' נ' יוסף לוי פ"ד לה (1) 736 (1980); ע"א 465/88 הבנק למימון ולמסחר בע"מ נ' מתתיהו ואח' פ"ד מה (4) 651 (1991)).

אם אמנם אין מדובר באותו אלי גור ואם אמנם שם אשתו (לשעבר) של הנתבע איננה לימור, לא היה קל מלהוכיח עובדות אלה, בין אם באמצעות עדות של הנתבע או באמצעות עדות אחרת, אלא שהנתבע בחר שלא להביא עדים ולא להעיד בעצמו והדבר פועל, כאמור, לחובתו.

העובדה שמספר תעודת הזהות שמופיע ברישומי קווי זהב אינו זהה למספר תעודת הזהות של הנתבע יכולה להיות מוסברת בכך שתעודת הזהות המופיעה שם היא זו של לימור, וגם נושא זה יכול היה הנתבע להפריך בקלות, לו היה בוחר לתת עדות.

בתי המשפט

א 007667/03

תאריך: 11/02/2008

בבית משפט השלום בירושלים

בפני: כב' השופטת עירית כהן

9. אינני מקבלת את טענת התובע לפיה מעצם סתירת גרסתו של הנתבע לגבי שלושה פרסומים ניתן ללמוד כי הוא אשר פרסם את הפרסום הרביעי.

בהיעדר ראיה לכך שהפרסום הרביעי נעשה על ידי אותו משתמש אשר פרסם את הפרסומים האחרים ולאור עדות התובע עצמו לפיה לא רק הנתבע הוא שפעל על מנת להשמיצו באותה תקופה, לא ניתן לייחס לנתבע את הפרסום הרביעי.

10. אני מקבלת, אפוא, את טענת התובע לפיה הנתבע הוא שפרסם את שלושת הפרסומים הנזכרים בהודעת קווי זהב.

הפרסום

11. הנתבע אינו חולק על כך שהיה במקרה זה "פרסום" כמשמעותו בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע").

האם יש בדברים משום "לשון הרע"

12. לטענת התובע, כעולה מכל אחד מהפרסומים, מדובר בפרסומים אשר כל אחד מהם עלול להשפיל אדם בעיני הבריות ולעשותו מטרם לשנאה, לבוז או ללעג מצידם ולבזות את התובע בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסות לו.

לטענת הנתבע, אין בפרסומים אשר בגינם הוגשה התביעה כל פגיעה של ממש בתובע, אלא לכל היותר הלצות היתוליות (אולי חסרות טעם) שאינן בהכרח בגנותו של התובע והם אינם מהווים "לשון הרע" במובן סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע. עוד טוען הנתבע כי מול הזכות לשם טוב ניצבת זכות חשובה לא פחות, הזכות לחופש הביטוי, להבעת דעה וזכות הציבור לדעת, ולעניינו, הטעם הנפגם, השפה הכושלת והביטויים הזולים, לטעמו של זה או אחר אינם לעניין. העניין הוא העיקרון שיש ליתן לכל אדם באשר הוא את חופש הביטוי, כל עוד אין הוא פוגע באופן ממשי בשמו הטוב של רעהו, וזוהי האנטיתזה.

13. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע לשון הרע מהי. לפי סעיף זה:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול -

בתי המשפט

בבית משפט השלום בירושלים

א 007667/03

תאריך: 11/02/2008

בפני: כב' השופטת עירית כהן

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו או נטייתו המינית"

כפי שנפסק בפרשת הרציקוביץ' (ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ ואח' נ' אילון (לוני) הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558 (2004)), ניתוח ביטוי במסגרת עוולת לשון הרע נעשה בארבעה שלבים: בשלב הראשון יש לפרש את הביטוי באופן אובייקטיבי, בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת. בשלב השני, יש לברר, בהתאם לתכלית החוק לאיזונים חוקתיים, האם מדובר בביטוי אשר החוק מטיל חבות בגינו בהתאם לסעיפים 1 ו 2 לחוק. בשלב שלישי, בהנחה שעברנו את המשוכה השנייה, יש לברר האם עומדת למפרסם אחת ההגנות המנויות בסעיפים 13-15 לחוק. השלב האחרון הוא שלב הפיצויים.

בעת פירוש הביטוי, יש לייחס לו את המשמעות הסבירה של המילים, לפי הקשרן תוך התחשבות באופיו של הז'אנר, ובהתאם לתפיסות מקובלות של האדם הסביר וכאשר בית המשפט נתקל בקושי פרשני, עליו להעדיף את הפרשנות לפיה הביטוי אינו מהווה לשון הרע (פרשת הרציקוביץ' הנ"ל).

"המשקל של חופש הביטוי מתחזק כאשר עסקינן בביטוי כגון ביקורת, סאטירה, פרודיה, טור דעות, שמטרתו בעיקר לעורר ויכוח ציבורי, אך הוא חף מיומרה להציג אמת עובדתית. כאשר מדובר בהבעת דעה מסוג זה, הגבלת חופש הביטוי פוגעת בצורה קשה בקיומו של "שוק רעיונות" חופשי, בצורך להגשמה עצמית ובלב ליבו של השיח הדמוקרטי. סאטירה, לשם הדוגמא, בהיותה צורת ביטוי בוטה ועוקצנית, נועדה לעורר פרובוקציה, להתריס ולעיתים אף להתסיס על מנת ליצור דיון ציבורי" (פרשת הרציקוביץ' הנ"ל).

בתי המשפט

בבית משפט השלום בירושלים

א 007667/03

תאריך: 11/02/2008

בפני: כב' השופטת עירית כהן

על פי הפסיקה, יש לתת משקל מיוחד לערך בדבר חופש הביטוי כאשר מדובר בענייני ציבור ובגופים ואנשים הנושאים משרות ציבוריות או בתפקידים של ציבור עניין בהם (ע"א 214/89 אריה אבנרי ו-3 אח' נ' אברהם שפירא ואח', פ"ד מג(3) 840 (1989); ע"א 9461/04, 9594/04 בן ציון מורדוב נגד ידיעות אחרונות ואח' לא פורסם, 28.12.05; פרשת הרציקוביץ' הנ"ל).

יחד עם זאת נפסק בפרשת מורדוב כי:

"חופש הביטוי אינו חופש הביזוי, והזכות להשמיע אינה הזכות להשפיל. הזרוע המילולית המשתלחת כואבת, לעיתים, לא פחות מן הזרוע הפיזית, וכשם שהחירות להניף את האחרונה מוגבלת על-ידי קצה אפו של הזולת, כך גם החופש לשגר את הראשונה מתוחם על-ידי כבודו של האחר. עם זאת, מרחב התייחסות אינו זהה. קצה האף הוא גבול נוקשה, ולעומתו, כבוד האדם הוא גבול גמיש, הכורך בחובו איזונים עדינים. על כן, המניף ידו – לא יינקה, אך האומר את אשר על ליבו, אפילו ליבו גס – לא במהרה ייענש. במיוחד יישמר בית המשפט מפני הגבלת חופש הביטוי – והטלת אחריות בגין לשון הרע היא סוג של הגבלה – מקום בו מדובר בהשמעת ביקורת ציבורית-פוליטית על אישי ציבור"

14. אבחן להלן את הפרסומים על רקע הלכות אלה.

25.4.03 הפרסום הראשון מיום

15. הפרסום הראשון מיום 25.4.03 נושא את הכותרת "שלמה חזיז קבלן משנה" וכולל את הקטע הבא:

"לכל החברה ב"חברה" שימו לב במה עסקינן: לו היתה הנהלה או מנהל ב"הורה" ... עם ביצים ובלי כתמים, אזי אף מנהל אומנותי או איש צוות לא היה מעלה בדעתו רעיון מטופש כמו הרעיון הזה של שלמה חזיז ובחסותו של יוסי נבות... לו היה מנהל עם ביצים ובלי

בתי המשפט

א 007667/03

תאריך: 11/02/2008

בבית משפט השלום בירושלים

בפני: כב' השופטת עירית כהן

כתמים: שלמה חזיז היה מוצא את עצמו כדבריהם: בלהקות מטה יהודה ולאחר.

האם הגעתו של שלמה חזיז לשעתיים בשבוע מקנה לו את הזכויות להעלות רעיון אדיוטי שכזה? חוצ'ה מזה...אגרוויסה מציא'ס שלמה חזיז!

אז מה היה לנו עד עכשיו: 1. תמיכה בהקמתה של להקת "שורשים" והעברת הרפרטואר של "ראשונים" אליהם 2. להקה חדשה בניהולו האומנותי של שלמה חזיז.

ואללה...מרשים למדי!" (נספח ב' לתצהיר התובע).

16. בסעיף 20 לתצהירו כתב התובע כי הפרסום קשור לישיבת הנהלה מיום 30.4.03 ונראה כניסיון להשפיע על החלטת חברי ההנהלה. לטענתו המשפטים "לו הייתה הנהלה או מנהל ב"הורה" עם ביצים ובלי כתמים" וכן: "לו היה מנהל עם ביצים ובלי כתמים" הנם קטעים משמיצים, המכוונים אליו ויש בהם משום לשון הרע. לטענת התובע, אין בביטויים המופיעים בפרסום משום פגיעה ממשית בתובע. לטענתו, הביטוי "ללא ביצים" הפך בימינו לשגור בפי כל וגם הביטוי "ללא כתמים" אינו משקף אלא ביטוי להפכפכות ולפעולות לא אחידות. לטענת התובע דברי התובע כאילו היה בעבר בעל כתמים אינו אלא טענת סרק בלתי מבוססת בעליל.

17. כפי שנפסק, ההלכה היא שאין חשיבות לשאלה מה הייתה כוונתו של המפרסם מחד, ואין חשיבות לשאלה כיצד הבין את הדברים בפועל מי שקרא את הדברים, מאידך. המבחן הקובע הוא מהי, לדעת השופט היושב בדין, המשמעות שקורא סביר היה מייחס למלים (ע"א 740/86 יגאל תומרקין נ' אליקים העצני, פ"ד מג(2) 333 (1989)).

מהביטוי לו היה מנהל בלי כתמים, משתמע כי לתובע כתמים בעברו. ביטוי זה יש בו כדי להשפיל ולבזות את התובע ולכן יש בו משום לשון הרע. לא כך הוא לגבי הביטוי "לו היה מנהל עם ביצים". ביטוי זה, אשר מתייחס לאומץ הניהולי של

בתי המשפט

א 007667/03

תאריך: 11/02/2008

בבית משפט השלום בירושלים

בפני: כב' השופטת עירית כהן

התובע, מהווה אמירת ביקורת על התובע ועל תפקודו כמנהל בעמותה ובהתחשב במעמדו של התובע כמנהל העמותה ובכך שמדובר בביקורת, אין לראות בדברים משום לשון הרע.

הפרסום השני מיום 25.4.03

18. הפרסום השני מיום 25.4.03 נושא את הכותרת "קבלנים וקבלני משנה.." ותוכנו כמפורט להלן:

"שלמה חזיז מקים להקה חדשה..."

כפרה עליך.. למה לך להקה חדשה בלולי התרנגולות של כל מושבי "מטה יהודה" המון תרנגולות.

לך, בחר לך 12 זוגות תרנגולים (מכירים אותך במטה יהודה, והקם לך את "להקת התרנגולים 2003" כפרה עזיזי חזיזי: להקה...? בני 20-30? מה נפל עליך? חיטה, דורה, חילבה? מי ידגים להם צעדים, אתה? פאטתי קצת לא – כן? נעזור לך כפרה עזיזי חזיזי, ונרכיב לך צוות מוביל ללהקת התרנגולים. יוסי נבות: מנהל להקה*יוסי דברה: מנהל מוסיקלי מעבד*צפי שמעוני: יצאנית הופס סליחה, יחצ"נית*שלמה חזיז כוריאוגרף בדימוס.

בברכת לתרנגולים הידד." (נספח ג' לתצהיר התובע)

19. לטענת התובע, בפרסום זה מיוחס לו ניהול כושל של העמותה ויש בו משום הטלת דופי במקצועיותו, כאשר הדברים נכתבו בחסר תום לב תוך שימוש בדרכי ביטוי והקשרים מעליבים.

לטענת הנתבע, כל מה שיש בקטע זה זו הלצה, מוצלחת יותר או פחות. לטענתו, אין שום ביטוי פוגע בין במישרין ובין בעקיפין וקשה להעלות על הדעת, במיוחד של קורא סביר, ייחוס שונה מאשר דברי הלצה לשמם.

20. הפרסום נועד, על פניו, לקבוצת האנשים המצויה בנושאי "הורה" והלהקות. לא ברור האם מדובר בקטע זה בדברי הלצה או דברי סאטירה וגם המסר שביקש

בתי המשפט

א 007667/03

תאריך: 11/02/2008

בבית משפט השלום בירושלים

בפני: כב' השופטת עירית כהן

הכותב להעביר אינו ברור, אולם אין מדובר בדרכי ביטוי מעליבות וקשות, כפי שטוען התובע ולא ניתן לראות בדברים משום לשון הרע (לעניין האיזון בין ביקורת מוגנת לבין השמצות פרועות ראו את פרשת הרציקוביץ' הנ"ל).

28.4.03 מיום

21. הפרסום השלישי מיום 28.4.03, נושא את הכותרת "שמי אמסלם התעורר":

"אנו מחכים לביצוע מושלם של הצהרתך בדבר עזיבתו של יוסי נבות.

בינתיים הכל קורה הפוך.. תראה לנו בבקשה מי ה-גבר בבית, מי לובש את מכנסי העור, ומי מצליף בשוט..תעיף אותו כבר!!! הוא הורס כל חלקה טובה ב"הורה".." (נספח ד' לתצהיר התובע).

22. לטענת התובע, פרסום זה מקיים אף הוא את יסודות העוולה. גם הוא משפיל את התובע, מבזה אותו ושם אותו ללעג ולבוז בעיני הקוראים.

לטענת התובע, קטע זה שונה מקודמיו, אינו כולל דברי הלצה אלא דברי ביקורת מובהקים, בליווי דימויים גסים וחסרי כל טעם לתפקודו של התובע כמנהל העמותה. לטענתו, הקטע כולל פניה למר אמסלם, שיהיה הגבר בבית, שילבש מכנסי העור, למען יעביר מתפקידו את התובע "ההורס כל חלקה טובה בהורה". עוד לטענת התובע, ביקורת לשמה על תפקודו המקצועי של אדם, בין נכונה ובין בלתי נכונה, אינה בגדר "לשון הרע" כמשמעות המונח בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע.

23. הקטע השלישי מופנה לשמי אמסלם. מהקטע לא ניתן להבין, כפי שטוען התובע, כי לדעת הכותב כיום התובע הוא הגבר בבית, וזה שלובש את מכנסי העור. אשר לביטויים "תעיף אותו כבר" ו"הוא הורס כל חלקה טובה ב"הורה", מדובר בדעה של הכותב ולא בעובדות, ולכן אין מדובר בלשון הרע.

כפי שנפסק בפרשת הרציקוביץ' הבדיקה האם מדובר בביקורת מוגנת או השמצות פרועות, נעשית כבר בשלב הבדיקה הראשון, ולכן, משקבעתי כי מדובר בדעה

בתי המשפט

בבית משפט השלום בירושלים

בפני: כב' השופטת עירית כהן

א 007667/03

תאריך: 11/02/2008

ובביקורת, ולא בעובדות, המסקנה היא כי אין מדובר בלשון הרע. אוסיף כי כפי שנפסק לעניין הבעת דעה:

"ההגנה על הבעת דעה" אינה נשללת בגלל אופיה הביקורתי החריף או נעדר-האובייקטיביות והפירסום אינו מאבד בשל כך מסבירותו. נוסח דברים, שאינו לטעמו של איש מתון ושיקול, אינו הופך את הפרסום בשל כך לבלתי-סביר. אין בית המשפט יכול לכפות טעמו והגיונו הוא על המפרסם, אלא עליו להותיר מקום להבעות דעה תקיפות" ע"א 3199/93 יוסף קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ ואח', פ"ד מט(2), 843 (1995).

24. הנתבע הכחיש כי הוא זה שאחראי לפרסומים ולכן לא טען, לטענתו, כל טענה שהיא מטענות ההגנה המופיעות בחוק איסור לשון הרע, כדוגמת אמת הפרסום או תום לב. בנסיבות אלה אין מקום לדון בטענות הגנה אלה ביחס לפרסום אשר ביחס אליו קבעתי כי הוא מהווה לשון הרע.

הפיצוי

25. לטענת התובע אין ספק כי הפרסומים נשוא התביעה הביאו בסופו של דבר להפסקת עבודתו של התובע ופגעו בשמו הטוב ובתדמית המקצועית שלו. עוד לטענת התובע, נגרמה לו עגמת נפש רבה ביותר ונזק גדול ביותר לתדמיתו ולשמו הטוב ונזק זה הוא העמיד לצרכי אגרה על סך של 150,000 ₪. עוד טוען התובע כי הוא זכאי לפיצוי, ללא הוכחת נזק, כאמור בסעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע, שכן על פני הדברים מדובר בפרסום שנעשה בזדון ולחלופין לפיצוי לפי סעיף 7א(ב) לחוק.

לטענת הנתבע, תביעת התובע לקבלת פיצוי בסך 150,000 ₪ בגין דברים בטלים חסרי פגיעה כלשהי, מצביעים דווקא על כוונותיו חסרות תום הלב ונסיון התעשרות שלא כדין של התובע.

26. התובע אינו טוען שמעשיו של הנתבע הם הגורם הבלעדי להפסקת עבודתו, אולם לטענתו, הפרסומים היוו חלק מאותו מסע הכפשה ממושך שניהלו הנתבע וחבריו

בתי המשפט

בבית משפט השלום בירושלים

בפני: כב' השופטת עירית כהן

א 007667/03

תאריך: 11/02/2008

נגדו, אשר תרם תרומה משמעותית לאווירה השלילית נגדו בקרב חלק מחברי ההנהלה וגורמים בעירייה (סעיף 36 לתצהיר התובע).

לא הוכח כי הפרסום תרם להפסקת עבודתו של התובע או גרם לו נזק בעין. התובע עצמו הצהיר כי ב"הורה" הייתה קבוצת עובדים אשר לכולם היה אינטרס בהדחתו מהתפקיד (סעיף 14 לתצהירו) ואין מדובר בנתבע בלבד. בנוסף, יש לבחון את הנזק בגין הפרסום האחד אשר ביחס אליו קבעתי כי הוא מהווה לשון הרע, ולא ביחס לכל הפרסומים.

27. בגין הפרסום אשר יש בו משום לשון הרע, כפי שקבעתי לעיל, זכאי התובע לפיצוי. התובע לא הוכיח כי הפרסום נעשה בכוונה לפגוע בו, ולפיכך חל במקרה זה סעיף 7 א'(ב) לחוק איסור לשון הרע הקובע כי:

"במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק."

כפי שנפסק:

"בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע יתחשב בית המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב והסבל שהיו מנת חלקו, ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיבידואלית. אין לקבוע "תעריפים". בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים" (רע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף, תק-על 2001(3) 489 (2001)).

עוד נפסק כי:

"שיעור הפיצוי נגזר, בין היתר, מחומרת הפגיעה שארעה. ככל שאופי ההאשמות המיוחסות לנפגע חמורות יותר, כך ראוי להגדיל את סכום הפיצוי (רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר, תק-על 2006(4) 1410 (2006)).

בתי המשפט

בבית משפט השלום בירושלים

בפני: כב' השופטת עירית כהן

א 007667/03

תאריך: 11/02/2008

וכן:

"התכליות העומדות בבסיס פסיקת פיצויים בגין עוולת לשון הרע,
בין היתר - לחנך את הקהל ולהחדיר לתודעתו כי שמו הטוב של
האדם אינו הפקר" (ע"א (מחוזי י-ם) 11062/07, 11090/07 סולטן
ציון נגד לוק דוד (לא פורסם, 25.12.07)).

28. בגין הפרסום הראשון, אשר ביחס אליו קיבלתי את טענת התובע, אני פוסקת
לתובע פיצוי בסך 7,000 ₪.

29. בהתחשב באופן ניהול התיק על ידי הנתבע והכחשת הפרסומים על ידו, ישלם
הנתבע לתובע שכ"ט עו"ד בסכום של 5,000 ₪ בצירוף מע"מ. כמו כן ישא הנתבע
בהוצאות משפט של התובע בסכום כולל של 1,500 ₪.

ניתן היום ה' ב אדר א, תשס"ח (11 בפברואר 2008) בהיעדר הצדדים.

עירית כהן, שופטת